

Arrest

nr. 280 704 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)
Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2020 werd ingediend door :

(...)

Ook gekend als : D. S. geboren te Constantine op X met Algerijnse nationaliteit en als H. F. geboren te Oran op X met Franse nationaliteit

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (door zijn jarenlange verblijf zou hij 2 van de 3 landstalen beheersen; hij zou een grote vrienden- en kennissenkring hebben in België; hij bezit een fitnessabonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dat betrokkene minstens sedert 2008 in België zou verblijven doet geen situatie ontstaan die hem er van zou kunnen weerhouden om terug te keren naar zijn eigen land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene ook vanuit het buitenland in contact blijven met zijn vrienden en kennissen in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt alleszins geen vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Betrokkene heeft geen gezin in België. Betrokkene heeft geen kinderen in België. Betrokkene heeft geen familie in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn verzoek om internationale bescherming werd afgesloten in 2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. In 2004 diende hij een aanvraag 9§3 in die werd afgewezen na een negatieve adrescontrole. In 2009 diende hij een aanvraag 9bis in die in 2013 wordt afgewezen. Op 27.01.2014 betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg wordt gegeven.

Betrokkene toont niet aan dat hij niets of niemand meer zou hebben in Algerije waarop hij tijdelijk terug zou kunnen vallen in afwachting van een procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade. Betrokkene leefde (minstens) 35 jaar in Algerije. Het is onwaarschijnlijk dat hij zich niet meer tijdelijk zou kunnen behelpen in het land van herkomst, dat hij er geen beroep zou kunnen doen op nog aanwezige familie, vrienden, kennissen, niet-gouvernementele organisaties of zijn eigen Algerijnse autoriteiten. Betrokkene stelt niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omdat zijn nationaal paspoort niet meer geldig is. Volgens betrokkene zou hij een machtiging tot verblijf dienen te bezitten waarmee hij legaal op het Belgische grondgebied kan verblijven alvorens hij via de Algerijnse ambassade een geldig nationaal paspoort zou kunnen bekomen. Betrokkene bevindt zich sedert 2001 – dat is inmiddels al meer dan 20 jaar geleden – zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds eerder gesteld was zijn verblijf op het Belgische grondgebied enkel toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming in behandeling was. Deze procedure nam nog geen half jaar in beslag. Het is vervolgens aan betrokkene om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het behoort betrokkene toe zelf alles in het werk te stellen om aan deze verplichting te voldoen. Betrokkene heeft nooit aangetoond dat hij effectief geloofwaardige pogingen ondernam om terug te keren naar Algerije. Betrokkene toont niet aan dat de Algerijnse autoriteiten geen laissez-passer zouden kunnen afleveren om hem in de gelegenheid te stellen naar zijn herkomstland te reizen.

*Betrokkene kan intekenen voor het vrijwilligeterugkeerprogramma. De teams van Fedasil, IOM en Caritas International bieden ondersteuning aan personen die wensen terug te keren naar hun land van herkomst. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: verzoekers om internationale bescherming, uitgeprocedeerde verzoekers en migranten zonder wettig verblijf. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via het programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun krijgen in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren, medische kosten te betalen enz. Om migranten te informeren en te begeleiden op een eventuele terugkeer beschikt Fedasil over loketten in Brussel, Gent, Antwerpen, Luik en Charleroi. Daarnaast bestaat er een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties – die ook bevoegd zijn om migranten te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: R. S.-E.
geboortedatum: 08.01.1966
geboorteplaats: Mostaganem
nationaliteit: Algerije*

Ook gekend als : D. S. geboren te Constantine op 08.01.1966 met Algerijnse nationaliteit en als H. F. geboren te Oran op 12.12.1970 met Franse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij op legale wijze op het Belgische grondgebied mag verblijven.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan, die luiden als volgt:

"Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling. Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel. Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009. Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend. Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden. Verzoeker past perfect onder deze criteria, nl. Hij verblijft al jarenlang in België, iw perfect tweetalig, beschikt over een werkbepoefte en is lokaal verankerd, zodat zijn verblijf zou geregulariseerd zijn indien hij een aanvraag conform artikel 9bis Vw. zou hebben ingediend voor 31 december 2009. Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium zodat niet kan gerechtvaardigd worden dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden. Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.

Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat het feit dat verzoeker al jarenlang in België verblijft, hij 2 van de 3 landtalen beheerst, een grote vrienden- en kennissenkring heeft, enz., niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat. Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat de door verzoeker ingeroepen elementen behoren tot de gegrondheid van de procedure in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld. Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden gevisieerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoon dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de gevisieerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn

aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW A. deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹. Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst. Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn"

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met de werkbelofte en zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn. Dat gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, dat een logisch gevolg is van zijn 14 jarig verblijf in België, er aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend. Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet aantoonde dat hij niets of niemand meer zou hebben in Algerije waarop hij tijdelijk terug zou kunnen vallen in afwachting van een procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade. Verzoeker is thans 55 jaar oud en verblijft in België sedert minstens 2008, zodat het logisch is dat hij na een termijn van maar liefst 14 jaar verblijf in het buitenland – zonder mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst – vervreemd is van zijn nog levende familieleden en kennissen. Verzoeker heeft dan ook niemand waar hij naartoe kan in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien werd verzoeker door verweerder nooit uitgenodigd om bijkomende documenten voor te leggen waaruit blijkt dat hij niets of niemand meer heeft in Algerije. Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan en hij nagelaten heeft verdere informatie en of stukken bij verzoeker op te vragen indien hij meende dat deze belangrijk waren, zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met

kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Verweerder diende dan ook verzoeker uit te nodigen om bijkomende documenten voor te leggen indien hij van oordeel was dat uit de voorgelegde stukken niet volstonden. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht behelst.

Derde middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens

Dat verzoeker al minstens sedert 2008 in België verblijft en hij bijgevolg een privéleven heeft opgebouwd in België, zoals hij ook heeft aangehaald in zijn verzoek conform artikel 9bis Vw. Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Dat bovendien het Hof bovendien ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat ook de sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123). Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59). Dat verzoeker in zijn aanvraag dan ook heeft aangehaald dat hij een eigen privéleven in België heeft opgebouwd, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoeker verblijft al minstens 14 jaar in België, zorgt middels tewerkstelling voor zijn eigen onderhoud en beschikt over een werkbelofte voor een legale tewerkstelling en heeft een zeer grote vrienden- en kennissenkring, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar familie teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw. (geen paspoort en visum). Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet over een geldig nationaal paspoort en een visum beschikt. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker al reeds minstens 14 jaar in België verblijft en hij bijgevolg ongetwijfeld een privéleven heeft opgebouwd. Door geen enkel onderzoek te doen naar de bepalingen van artikel 74/13 Vw., schendt het bevel niet alleen de motiveringsplicht, doch tevens artikel 74/13 Vw. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

Verzoeker betoogt dat hij *“jarenlang in België verblijft, hij 2 van de 3 landtalen beheerst, een grote vrienden- en kennissenkring heeft, enz., niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.”*

De verwerende partij motiveert dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze: *“De elementen van integratie (door zijn jarenlange verblijf zou hij 2 van de 3 landstalen beheersen; hij zou een grote vrienden- en kennissenkring hebben in België; hij bezit een fitnessabonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Verzoeker betoogt dat *“de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet aantoonde dat hij niets of niemand meer zou hebben in Algerije waarop hij tijdelijk terug zou kunnen vallen in afwachting van een procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade. Verzoeker is thans 55 jaar oud en verblijft in België sedert minstens 2008, zodat het logisch is dat hij na een termijn van maar liefst 14 jaar verblijf in het buitenland – zonder mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst – vervreemd is van zijn nog levende familieleden en kennissen. Verzoeker heeft dan ook niemand waar hij naartoe kan in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien werd verzoeker door verweerder nooit uitgenodigd om bijkomende documenten voor te leggen waaruit blijkt dat hij niets of niemand meer heeft in Algerije.”*

De verwerende partij motiveert dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene toont niet aan dat hij niets of niemand meer zou hebben in Algerije waarop hij tijdelijk terug zou kunnen vallen in afwachting van een procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade. Betrokkene leefde (minstens) 35 jaar in Algerije. Het is onwaarschijnlijk dat hij zich niet meer tijdelijk zou kunnen behelpen in het land van herkomst, dat hij er geen beroep zou kunnen doen op nog aanwezige familie, vrienden, kennissen, niet-gouvernementele organisaties of zijn eigen Algerijnse autoriteiten. Betrokkene stelt niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omdat zijn nationaal paspoort niet meer geldig is. Volgens betrokkene zou hij een machtiging tot verblijf dienen te bezitten waarmee hij legaal op het Belgische grondgebied kan verblijven alvorens hij via de Algerijnse ambassade een geldig nationaal paspoort zou kunnen bekomen. Betrokkene bevindt zich sedert 2001 – dat is inmiddels al meer dan 20 jaar geleden – zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds eerder gesteld was zijn verblijf op het Belgische grondgebied enkel toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming in behandeling was. Deze procedure nam nog geen half jaar in*

beslag. Het is vervolgens aan betrokkene om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het behoort betrokkene toe zelf alles in het werk te stellen om aan deze verplichting te voldoen. Betrokkene heeft nooit aangetoond dat hij effectief geloofwaardige pogingen ondernam om terug te keren naar Algerije. Betrokkene toont niet aan dat de Algerijnse autoriteiten geen laissez-passer zouden kunnen afleveren om hem in de gelegenheid te stellen naar zijn herkomstland te reizen.”

Verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat zijn recht op zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de eerste bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, over zijn integratie en het aangehaalde privé- en familieleven gemotiveerd: *”Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene ook vanuit het buitenland in contact blijven met zijn vrienden en kennissen in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt alleszins geen vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Betrokkene heeft geen gezin in België. Betrokkene heeft geen kinderen in België. Betrokkene heeft geen familie in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn verzoek om internationale bescherming werd afgesloten in 2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. In 2004 diende hij een aanvraag 9§3 in die werd afgewezen na een negatieve adrescontrole. In 2009 diende hij een aanvraag 9bis in die in 2013 wordt afgewezen. Op 27.01.2014 betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg wordt gegeven.”*

Verzoeker betwist niet dat hij geen gezin, kinderen en familie heeft in België. Met betrekking tot het privéleven motiveert de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze: *”De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene ook vanuit het buitenland in contact blijven met zijn vrienden en kennissen in België.”*

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7 eerste 1, 1°, van de Vreemdelingenwet: *”Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker beschikt niet over de vereiste documenten overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

De vier middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC